

פרידה שלי מהדה

אתיקה שיפר

אני אסיים בציטוט משירה של לאה גולדברג
 "למחרת" שאומר:

"וּצוֹרֵף לֹא קָף לְפִנְיוֹ וּצוֹרֵף לֹא קָף לְפִנְיוֹ
 וּמֵאֵד לֹא פִּסְטֵה לְחֻכּוֹת
 הַסַּעֲרָה נוֹלְצֵת כְּרִיסִים
 וּמֵתֵבֵר כִּף רֵעַ לְרִסְיִים
 אֶךְ הַיְרֻק הַיּוֹם יִרְוֹק מֵאֵד."

ואני מוסיפה משלי: "והחצב כבר ניצב".

הדהליה, אני יודעת שאת גילית את עולמך
 הפנימי וגילית שבעצם עליך לעבוד רק עם
 החשיבה שלך, וכך עשית, והגעת לפתרונות
 שגרמו לך עונג.

עכשיו את נחה, ואני יודעת ששם למעלה,
 בגן הכי יפה שבעולם, מלאכי השרת, לבושים
 בלבן, זרי פרחים לראשם, יקבלו את פניך
 בריקוד חרישי שכולו רוך ועדנה,
 כי כך ראוי.

חיבוק ענק !

אתיקה

הדהליה – מעטים האנשים היודעים שהשם
 המלא שלך הוא – הדהלה – שם עם הבטחה
 מראש. קול שמגיע למעלה וחוזר אלינו
 בצליל של הד עמוק וקיים.

הדהליה, כל כך הרבה יש לומר עליך ועל חייך
 שהיו כמו הגפן – משורגים – מפותלים –
 ואמיצים. הייתי בת שש כשאת התחתנת.
 אמא שלי חזרה מיוהנסבורג והביאה לרזיה
 ולי שתי שמלות כל-כך יפות לכבוד חתונתך,
 שלא הבנו מדוע לא אנחנו המתחתנות...

אני זוכרת אותך בנעורי בתור נערה ואשה
 יפהפיה, תמיד זקופה, לבושה לפי האופנה,
 במיטב המחלצות, הכל מתאים – הצמיד
 לעדי, לשמלה עם המלמלה, ואת הולכת כמו
 מלכה. כל חייך היו ריקוד, והריקוד היה כל
 חייך, כל השרירים היו חבריך, התנועעו
 תמיד לפי בקשותיך, הגביהו אותך עוף.

הקמת דור של תלמידות-רקדניות, התחלת
 איתן ב"פלייה", והן על הבמה הביאו את
 הקהל לעינייך מאירות, פה פעור, שאמר
 ממש פליאה. עבדת קשה עם גופך, נתת לו
 הכל, מזון פיזי ורוחני, טיפחת את גופך
 באהבה עד הרגע ששריריך התעייפו וביקשו
 מנוחה בדרכם הם.

הדהליה, בשנה האחרונה לא את החלטת את
 ההחלטות, את ידעת שהן יתקבלו בשבילך
 בזמן הנכון ובחרת להיות חייכנית, חברית,
 ואפילו מאושרת בדרכך את. ההחלטה
 מתקבלת כשהיא מתקבלת ואף לא נשימה
 אחת קודם. הרגשת עם גופך חפשי, בלי מתח
 ונתת לכל איבר בגופך מבט מלטף שמבין
 הכל. גם אנחנו אוהביך הבנו זאת וליוונו
 אותך במבט מלטף.

ג'וזי יקירה, היית להדהליה גם אמא, גם
 אבא, גם משפחה, היתה ביניכן סימביוזה
 מופלאה. ואם אני לוקחת קצת יותר רחוק
 את העתיד, את זכית במתנה – זכרונות
 ואהבה אין סופית בין שתיכן. תודות אין קץ
 ממני אליך, אני אזכור אותך תמיד.